

Quan al Temple de la Sagrada Família s'aixecava l'Estel de Maria, o Estrella, que també és correcte, era d'admirar el treball de les enormes grues que, ben conduïdes, anaven encastant al seu lloc aquell enginy de grans dimensions que seria, i ja, és un nou símbol de la ciutat.

Després va venir l'acte de benedicció i encesa, que milers de persones varen poder veure "in situ" i milions a les televisions. Un espectacle meravellós que omplia d'orgull a tècnics i ciutadans, i d'admiració a la resta.

Vaig sentir més d'un comentari de persones que van voler immortalitzar la nova torre amb els seus mòbil o càmeres de fotografia i es lamentaven de la presència de les grues que "els feien nosa" per aconseguir l'enquadrament de l'Estel, sense més fons que la capa de la nit, i com a molt la lluna acompanyant l'estrella nou vinguda.

Gràcies a aquestes grues, el cèlebre Temple avança de manera que ni en el millor dels somnis hauríem pensat. És prou coneguda la frase "això dura més que la Sagrada Família", referint-se a una obra que es considera inacabable, com les antigues Catedrals que podien trigar segles en construir-se. Les noves tècniques han trencat aquest trencaclosques del temps i en pocs anys es pot fer el que volia segles i esforços humans, que avui fins hi tot en diríem forassenyats, pel que significava de feina brutal pel cos humà amb un cost fins hi tot de vides, en molts cassos.

Se que hi ha comentaris per a tots el gustos, que si la deixaria com està, que no són temps de fer temples tant espectaculars, que si és una despesa excessiva. També d'altres que hi són a favor, uns pel seu significat, d'altres pel que significa per la ciutat i molts per el legítim orgull de ser testimonis d'una obra única i de gran reconeixement universal. Tot si val i si hi ha un gran debat vol dir que hi ha un gran interès.

El que jo defenso en aquest escrit és l'aportació silenciosa d'aquests grans robots que l'enginy humà empra amb tanta precisió i que ens han d'omplir d'esperança en que molts dels lectors actuals d'aquest article podran admirar, segurament acabada, l'obra d'un gran artista i visionari com va ser l'Antoni Gaudi, de qui un autor en va dir "l'arquitecte de Déu".

A mi les grues no m'han fet nosa, més aviat m'han confortat, pensant en que encara tenim, com a societat, empena i ganes de fer grans obres que quedin per la posteritat i que, endemés del seu símbol inequívoc, donin a la ciutat encara més bellesa que la fan ser una joia de l'arquitectura i dels sentiments, perquè quan un mira amb ulls clars i ment neta la magnificència d'aquest temple, l'esperit s'eleva i ens fa admirar la potència del ser humà quan dedica l'esforç i l'enginy a l'art i a l'esperit.

Per tot això, i tot i que no en tindrè resposta, dono gràcies a les grues que fan companyia mentre hi ha feina i que es retiraran, quan sigui hora, sense demanar cap reconeixement.

Ja vindrà el dia en que es podrà fer la fotografia desitjada.

Però ara, mentre els veig movent-se, són per a mi les grues de l'esperança.